

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 377/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Jančim, Advokátska kancelária, Garbiarska 695, Liptovský Mikuláš, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 162/2012 a jeho rozsudkom z 13. mája 2013, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 10 To 33/2014 a jeho uznesením zo 4. decembra 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 11/2014 a jeho uznesením z 9. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2014 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 162/2012 a jeho rozsudkom z 13. mája 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 To 33/2014 a jeho uznesením zo 4. decembra 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 11/2014 a jeho uznesením z 9. apríla 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«V prípade Okresného súdu Poprad sťažovateľ poukazuje na to, že dňa 13.05.2013 vykonal okresný súd hlavné pojednávanie bez prítomnosti sťažovateľa – obžalovaného, na ktorom pristúpil k záverečným rečiam a vyhlásil odsudzujúci rozsudok. Na uvedené pojednávanie sa sťažovateľ dostavil s desaťminútovým oneskorením, kedy už súd vyhlásil odsudzujúci rozsudok v jeho neprítomnosti, a ktorým ho odsúdil na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov. Tento rozsudok mal charakter zásahu do základných práv sťažovateľa, a teda niesol vyššiu mieru závažnosti.

Sťažovateľ má za to, že okresný súd postupoval nesprávne, nakoľko mal možnosti, ktoré mu poskytuje Tr. por., a to napríklad odročenie hlavného pojednávania a opätovné predvolanie obžalovaného alebo postup v zmysle ust. § 120 ods. 1 Tr. por. a dať ho ako obžalovaného predviesť na hlavné pojednávanie. Súd ani jednu z týchto možností nevyužil a aj napriek desaťminútovému meškaniu sťažovateľa z dôvodu nepriaznivej dopravnej situácie rozhodol vo veci odsudzujúcim rozsudkom.

Z uvedeného dôvodu má sťažovateľ za to, že bolo porušené jeho vyššie uvedené základné právo, ktoré mu zaručuje Ústava SR...

V kontexte všetkých vyššie uvedených skutočností má sťažovateľ za to, že Okresný súd Poprad svojím postupom pri vyhlasovaní rozsudku, teda „iným zásahom“ v zmysle čl. 127 ods. 2 a rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 13.05.2013 sp. zn. 5T/162/2012, a taktiež aj nadväzujúce konania a rozhodnutia na príslušnom krajskom súde a Najvyššom súde Slovenskej republiky porušujú jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/162/2012 a jeho rozsudkom zo dňa 13.05.2013, porušené boli.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 10To/33/2013 a jeho uznesením zo dňa 04.12.2013, porušené boli.

3. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tdo/11/2014 a jeho uznesením zo dňa 09.04.2014, porušené boli.

4. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.04.2014 sp. zn. 1Tdo/11/2014, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

5. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 04.12.2013 sp. zn. 10To/33/2013, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

6. *Rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 13.05.2013 sp. zn. 5T/162/2012, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.*

7. *Sťažovateľovi Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 €, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa číslo: [REDACTED], do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a jeho uznesením, postupom krajského súdu a jeho uznesením a postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a jeho rozsudkom, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala voči napadnutému postupu okresného súdu a jeho rozsudku, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia

označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu a jeho rozsudkom, pretože preskúmavanie jeho postupu je zverené krajskému súdu ako odvolaciemu súdu. Krajský súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 10 To 33/2013 zo 4. decembra 2013. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľa bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti postupu okresného súdu a jeho rozsudku, pre nedostatok právomoci.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala aj voči napadnutému postupu krajského súdu a jeho uzneseniu, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia označených článkov ústavy a dohovoru postupom krajského súdu a jeho uznesením. Sťažovateľ krajskému súdu namieta vykonanie verejného zasadnutia bez splnenia zákonných podmienok v jeho neprítomnosti a zároveň neodstránenie pochybenia okresného súdu, ktorý podľa názoru sťažovateľa vykonal hlavné pojednávanie bez splnenia zákonných podmienok v jeho neprítomnosti.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Preskúmavanie sťažovateľových námietok proti postupu krajského súdu je v zmysle dovolacieho dôvodu podľa už citovaného ustanovenia Trestného poriadku zverené najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu. Najvyšší súd vo veci o podanom dovolaní sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 1 Tdo 11/2014 z 9. apríla 2014. Najvyšší súd ako súd dovolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či dovolanie sťažovateľa bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť aj tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti postupu krajského súdu a jeho uzneseniu, pre nedostatok právomoci.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

V rámci dovolacieho konania pred najvyšším súdom sťažovateľ namietal nezákonný priebeh trestného konania vzhľadom na to, že podľa jeho názoru boli hlavné pojednávania pred okresným súdom vykonané v neprítomnosti sťažovateľa, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, a verejné zasadnutie pred krajským súdom bolo vykonané v neprítomnosti sťažovateľa, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Rovnaké námietky uplatnil sťažovateľ aj v konaní pred ústavným súdom.

Podľa ustanovenia § 252 ods. 2 Trestného poriadku v neprítomnosti obžalovaného môže súd hlavné pojednávanie vykonať, len ak súd má za to, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného a pritom

a) obžaloba bola obžalovanému riadne doručená a obžalovaný bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný,

b) obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa o skutku, ktorý je predmetom obžaloby, pred orgánom činným v trestnom konaní a boli dodržané ustanovenia o vyšetrovaní alebo skrátanom vyšetrovaní a obvinený bol upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie vyšetrovania alebo skrátaného vyšetrovania,

c) obžalovaný bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený,

d) obhajca obžalovaného, ktorý je pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ktorého spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, vyhlási, že netrvá na osobnom výsluchu obžalovaného.

Podľa ustanovenia § 252 ods. 3 Trestného poriadku hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného nemožno konať, ak je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov. To neplatí, ak obžalovaný výslovne odmietol účasť na hlavnom pojednávaní alebo výslovne požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti.

Podľa ustanovenia § 293 ods. 5 Trestného poriadku verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy, ak mu upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok uvedených v § 292 ods. 5.

Podľa ustanovenia § 293 ods. 6 Trestného poriadku verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného nemožno konať, ak je obvinený vo väzbe alebo vo výkone

trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov.

Podľa ustanovenia § 293 ods. 8 Trestného poriadku ak obvinený hodnoverným spôsobom ospravedlní svoju neúčast na verejnom zasadnutí a súčasne písomne požiada súd, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo za jeho prítomnosti, súd odročí verejné zasadnutie a určí deň, čas a miesto ďalšieho verejného zasadnutia.

V odôvodnení namietaného uznesenia najvyšší súd konštatoval: „Z obsahu relevantných častí spisového materiálu vyplýva, že dňa 12. marca 2013 obvinený osobne prevzal upovedomenie o termíne hlavného pojednávania, pričom sa na hlavné pojednávanie dňa 13. mája 2013 nedostavil a svoju neúčast nijako neospravedlnil. Samosudkyňa podľa § 252 ods. 2 Tr. por. vykonala hlavné pojednávanie v neprítomnosti obvineného. Rozsudok Okresného súdu Poprad obvinený napadol odvolaním, pričom verejné zasadnutie odvolacieho súdu dňa 13. novembra 2013 bolo z dôvodu ospravedlnenia sa obvineného odročené na deň 4. decembra 2013...

Dňa 3. decembra 2013 bola do podateľne krajského súdu osobne podaná kópia potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti znejúca na meno [REDAKOVANÉ] opatrená pečiatkou všeobecného lekára pre dospelých [REDAKOVANÉ] v Poprade [REDAKOVANÉ].

Upovedomenie o termíne verejného zasadnutia krajského súdu obvinený osobne prevzal dňa 19. novembra 2013...

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí Krajského súdu v Prešove zo dňa 4. decembra 2013 je zrejmé, že obvinený sa na verejné zasadnutie odvolacieho súdu nedostavil. Pretože obvinený nepožiadal súd o ospravedlnenie svojej neúčasti a z predloženého lekárskeho potvrdenia nevyplývalo, že by nebol spôsobilý sa na verejné zasadnutie súdu dostaviť, súd rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v jeho neprítomnosti.

Nie je možné akceptovať argumentáciu dovolateľa, že práva obvineného boli porušené vykonaním hlavného pojednávania okresného súdu a následne aj verejného zasadnutia krajského súdu v jeho neprítomnosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva

stanovisko, že obvinený nebol riadne a včas ospravedlnený. Z vyššie uvedeného chronologicky usporiadaného prehľadu je zrejmé, že obvinený svoju neúčast na verejnom zasadnutí krajského súdu hodnoverným spôsobom neospravedlnil a žiadnym spôsobom nedal najavo odvolaciemu súdu, že má záujem sa verejného zasadnutia zúčastniť.

Pokiaľ sa týka predloženého lekárskeho potvrdenia, je nesprávny postup obvineného, ktorý už samotným podaním ospravedlnenia koná s predpokladom, že súd jeho neprítomnosť bude automaticky akceptovať. Ospravedlnenie jeho neúčasti môže byť relevantné, iba ak obdrží spätnú informáciu zo strany súdu, že jeho žiadosť o ospravedlnenie bola akceptovaná.

Treba zdôrazniť, že potvrdenie bolo predložené súdu iba deň pred termínom verejného zasadnutia, nebolo z neho zrejmé, aké zdravotné problémy má obvinený (či sú takého charakteru, že mu bránia v osobnej účasti) a nebolo doložené písomným ospravedlnením obvineného. Samotné podanie kópie potvrdenia o práceneschopnosti nie je možné považovať za hodnoverné ospravedlnenie neprítomnosti obvineného.

Z vyššie uvedeného prehľadu vykonávania jednotlivých úkonov v rámci súdneho konania pri prejednávaní prečinu obvineného [REDAKOVANÉ] je teda nepochybné, že v postupe konajúcich súdov nie je možné vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu. Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by okresný, resp. krajský súd pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami. Postup konajúcich súdov bol v súlade s pravidlami spravodlivého procesu.“

Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ani postup, ktorý mu predchádzal, nie je podľa názoru ústavného súdu prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle a sťažovateľ v sťažnosti neuviedol takú argumentáciu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu alebo k jeho postupu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať pochybnosť o neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia z ústavného hľadiska. Vyhodnotenie postupu okresného súdu a krajského súdu najvyšším súdom ako postupu zákonného plne korešponduje so zákonnou úpravou obsiahnutou v už uvedených ustanoveniach Trestného poriadku.

Ústavný súd tiež poukazuje na to, že najvyšší súd napadnutým rozhodnutím, resp. svojím postupom, sťažovateľovi neodoprel spravodlivosť a skutočnosť, že jeho názor sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia, resp. postupu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2015